

Sygn. akt II CZ 19/14

POSTANOWIENIE

Dnia 7 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marian Kocon

SSA Katarzyna Polańska-Farion

w sprawie ze skargi D. B. i J. B.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia

w sprawie I Nc .../11

wydanego w sprawie z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej "N."

w G.

przeciwko D. B. i J. B.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 7 maja 2014 r.,

zażalenia pozwanych

na postanowienie Sądu Rejonowego w Ś.

z dnia 11 października 2013 r.

odrzuca zażalenie

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Ś. Wydział Cywilny w postanowieniu z dnia 11 października 2013 r. odrzucił skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia złożoną osobiście przez pozwanych D. B. i J. B., uznając że skarga została wniesiona z naruszeniem art. 87¹ § 1 k.p.c.

Na to postanowienie skarżący złożyli osobiście zażalenie, w którym ogólnikowo zarzucili, że zaskarżone postanowienie narusza porządek prawny i konstytucyjny.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 394¹ § 1 k.p.c. zażalenie na postanowienie odrzucające skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia podlega rozpatrzeniu przez Sąd Najwyższy. W myśl art. 87¹ § 1 k.p.c. w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych, a zastępstwo to dotyczy także czynności procesowych związanych z postępowaniem przed Sądem Najwyższym, podejmowanych przed sądem niższej instancji. Ustanowiony w tym przepisie przymus adwokacko-radcowski dotyczy każdego postępowania przed Sądem Najwyższym, a więc także zainicjowanego skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia sądu oraz toczącego się w jego ramach postępowania wywołanego wniesieniem zażalenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2013 r., I CZ 19/13, niepubl. i z dnia 25 lipca 2013 r., II CZ 46/13, niepubl.). Zażalenie złożone z naruszeniem art. 87¹ § 1 k.p.c. należy kwalifikować jako niedopuszczalne, a istniejące w tym zakresie uchybienie ma charakter nieusuwalny, w związku z czym zażalenie dotknięte takim brakiem podlega odrzuceniu bez wzywania skarżącego do jego uzupełnienia (por. art. 130 § 5 k.p.c., art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c., art. 398²¹ k.p.c., art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.).

W sprawie osobno należało wziąć pod uwagę, że zażalenie skarżących było jednocześnie spóźnione. Odpis postanowienia doręczono bowiem skarżącym w dniu 15 października 2013 r., natomiast zażalenie na to postanowienie zostało

wniesione dopiero w dniu 29 października 2013 r., a więc po upływie terminu tygodniowego, który został określony w art. 394 § 2 k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.

Z tych względów na podstawie art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. zażalenie należało odrzucić.